דם חללים פרט לדם קילוח בו'. פירש רש"י דם חללים שכבר

נתחללה כלומר שכבר מתה מקודם לכן מכשיר פרט לדם קילוח

א) ל"ל רב ששם, ג') [כמובות ס.], ג') כחובות ס. ע"ש, ד') [ל"ל אמר עלה], ד') חולין קט. ססמים עד:, ז') [לעיל כא: מוספתא ס"ב הי"בן, ז') [ע' מוס' לעיל כא: ד"ה כי ה"ו], ע) [חולין לו.], י) [פסחים סה. זבחים לה.], כ) [לעיל ד: ע"ש], () [עירובין לו: וש"כן, מ) [לעיל טו.], () [ויקרא ה],

תורה אור השלם

תורה אור השלם

1. ווה לכם השניא בשרץ

השרץ על הארץ החלד

2. הן עם בלביא ניקום ובארי
יתנשא לא ישכב עד יאכל

3. הן עם בלכיא נישנה:
יתנשא לא ישכב עד יאכל

4. כי נפש הבשר בדם הוא

הצי נתתי לכם על המובה

הואני נתתי לכם על המובה

באו בנפש יבפר: ויקרא יוא

לכפר על נפשתיבם כי הדם

הוא בנפש יש שיש מבית ישרא ומן

הור הגר בתוכם אשר יאכל

האבלת את הדם והברתי אתה

הקאבלת את הדם והברתי אתה

הקאבלת את הדם והברתי אתה

מקוב עמה:

הגהות הב״ח

(A) גם' ה"ר זירה אמר רב נשעה שהנשתה: (3) שם נחשנה שם וזה (ג) שם וזה מיתודע לו ויביא: אשמי: (ד) שם אמר לו כ׳ :עקיבא

מוסף רש"י בו בן ד ש. מלב של מהלכי שהים. מלב של מהלכי שהים. מלב של מהלכי שהים מלב של מהלכי שהקלה במגעה. שלינם שהלבה. במגעה. שלינם במלבת. במלפתי עבכורות (ו-) במל מלבי (בתובות 80). אוציא את מלבי (בתובות 80). שמקיו את הבהמה בתחלה הדם שותת בטיפה אחת או שתים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ הוא משחיר (שם). שאינו מכשיר את הזרעים. ליטנא דקרא נקט (ויקרא יא) וכי יותן מיס על זרע

בבשר הלב כשאר דם הנבלע באברים: דאמי ליה מעלמא. אומו הנמצא בחלל הלב: מישרף שריף. מושך הדם מבית השחיטה בנשימתו וכונסו בלבו: שריף. בלע"ז הומי"ר: גליוו מישרף ישו . והוא דם הנפש ואדם הנפש אמרינן בריש פירקין שחייבין עליו כרת. עכ״ה: דם הקוה. בתחלה שחור ואחר כך יולא אדום ושתיהן בשתיתה בלא קילוח ברחוק ואחר כך מקלח וסוף כשהדם מתמעט שותת ויורד בסמוך: כל זמן שמקלה. היינו אמצעי: מטיפה המשחרת ואילד. משכלה משחיר הראשון והתחיל להאדים הוא דם הנפש: ראשון ואחרון. מאדים שלפני הקילוח ושל כו אחרון מדנקט טעמא מפני שהוא שותת והני נמי שותתין: לא למעוטי דם המשחיר. מפני שהוא נמי כדם התמלית: ודם חללים ישתה. דם היולה מו החללים כלומר לאחר מיתה קרוי משקה פרט לדם קילוח שאינו לאחר מיתה דוהו דם הנפש ואינו קרוי משקה ואינו מכשיר את הזרעים: על הראשון דברי הכל חייב. דדם קילוח מעורב בו: חטחת אחם. על הראשון שדם הקילוח מעורב בו: דם. הוה מלי למיכתב מה תלמוד לומר כל דם ונכרתה וגו': לפי שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר. דמשמע דאינו חייב אלא על דם הראוי לכפרה לזריקה על המזבח ואין לו כרת אלא בדם קדשים והוא שהנפש יולאה בו שהוא לכפרה דכתיב בנפש יכפר דמשמע אין כפרה אלא בדם הנפש: ודם התמלית. בקדשים: יהודה היא. אלמא ס"ל דדם התמלית לא מכפר מדאילטריך לרבויי מכל: בזרגבי' שאינו מביא את מעילהו. אינו לריך להביא את הממון: מביא מעילה. הממון וחומשו: גיליון. היינו דכתיב טואת אשר חטא מן הקדש שמביא שוה מה כאן שנהנה וחומשו במעות ומוסרו לכהן הגזבר והמעות יפלו לנדבה לקיך המזבח. מוס׳: בשני סלעים. הנקח בשני סלעים דכתיב (ויקרא ה) בערכך כסף וגו': שממין שמביא כו'. הילכך יכול להביא ולהתנות:

דפירש. שפירש מן האדם בכלי או על גבי ככר: חלב מהלכי שתים.

שוה בכל. דבטהורה מותר ובבהמה טמחה חסור: לא שנו. דחינו

חלב דאשה: היקלת במגעה. שאין בה זיבות ונדות: שאינו

דפירש כי קאמר יוב מו בדלא פירש כדתניא ידם שעל גבי ככר גוררו ואוכלו של בין o השינים מוצץ ובולע ואינו חושש איכא דמתני לה להא דרב ששת על הדא ידתניא יכול סחלב מהלכי שתים יהא אוכלו עובר בלאו ודין הוא מה בָהמה מִמאה שהקלתה במגעה החמרתה בחלבה מהלכי שתים מ שהחמרתה במגען אינו דין שתחמיר זי בחלבן ת"ל יוזה לכם הטמא זה טמא ואין חלב 🔊 מהלכי שתים ממא אלא מהור אוציא את החלב שאין שוה בכל מ ולא אוציא הדם ששוה בכל ת"ל מ וזה לכם הממא זה ממא ואין יו דם מהלכי

שתים ממא אלא מהור מ(א"ל) רב ששת אפילו מצות פרוש אין בו ייתנן התם יהלב

לדודמלינו מתשפכנו כמים: דמו בשני כוסות. נכוס ראשון יש דם קילות ובכום שני כהו זה שאחר קילוח חייב שתי חטאות אם אכל בשתי העלמות:

שהוא לאחר שנעשית חלל וחשה שהרי

בשמעתין משמע דדם קילוח הוא דם

שהנשמה יולחה בו ומשמע לפי הסוגיה

דשמעתא דגבי אדם ובהמה אין כגו דינן

שוה דגבי אדם דם שלאחר יליאת נשמה מכשיר אבל לא אותו שיולא בשעת

יניאת נשמה וגבי בהמה דם שלאחר

יציאת נשמה אינו מכשיר כדאמרינן

פסחים (דף מו:) הנח לדם התמלית

דאפילו בחולין לא מכשיר ולא דם

מיתה ולא דם מגפתה רק דם שחיטה

קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו יא"ר זירא אמר רב ל"ש אלא בלב עוף הואיל ואין בו כוית אבל לב בהמה דיש בו כוית אסור וחייבין עליו כרת מיתיבי ∘דם המחול דם הלב דם הכליות דם ₪ אברים הרי אלו עלין ביות מחלכי שתים דם שקצים ורמשים אסור ואין חייבין עליו כי קתני "אין חייבין עליו על דם דיליה כי קאמר רב דאתי ליה מעלמא דם דיליה היינו דם אברים וליטעמיך מי לא קתני דם כליות וקתני דם אברים אלא תני והדר תני ה"נ תני והדר תני מעלמא מהיכא אתי ליה א"ר זירא 🕪 בשעה שהנשמה יוצאה מישרף שריף: דם שהנשמה יוצאה בו חייבין עליו: איתמר איזהו דם הקזה שהנשמה ז תלויה בו רבי יוחנן אמר יכל זמן שמקלח ר"ל אָמר מטיפה המשחרת ואילך מיתיבי יוצאה דם הקזה שהנשמה יוצאה בו כל זמן שמקלח יצא דם התמצית מפני שהוא שותת מאי לאו אפילו ראשון ואחרון דשותת הוא כדם התמצית דמי תיובתא דר"ל לא למעומי דם המשחיר אבל דם ראשון ואחרון אף על גב דהוא שותת היינו דם הנפש מיתיבי איזהו דם יו ראשון כל זמן שמקלח יצא ראשון ואחרון מפני שהוא שותת תיובתיה דר"ל אמר לך תנאי היא דתניא איזהו דם הנפש כל זמן

. שמקלח דברי ים ר"א ר"ש אומר מטיפה המשחרת ואילך י0תנא דבי רבי ישמעאל יודם חללים ישתה יא יפרט לדם קילוח שאינו מכשיר את הזרעים בעא מיניה ר' ירמיה מרבי זירא הקיז הם לבהמה וקיבל דמה בשני כוסות מהו ים על הראשון דברי הכל חייב על האחרון מי מיחייב או לא א"ל יים פלוגתא דר' יוחגן ור"ל דאיתמר הקיז דם לבחמה וקיבל דמה בשני כוסות ר"ל אמר חייב שתי חמאות יורבי יוחנן אמר אינו חייב אלא אחת: רבי יהודה מחייב בדם התמצית: "א"ר אלעזר מודה ר' יהודה לענין כפרה שנאמר יוצאה בו מכפר ושאין הנפש יוצאה בו מכפר ושאין הנפש יוצאה כי הדם הוא בנפש יכפר ידם שהנפש בו אינו מכפר אמר ר"נ בר יצחק אף אנן נמי תנינא דתניא ידם מה ת"ל •כל דם לפי שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר אין לי אלא דם קדשים שהנפש יוצאה בו שהוא מכפר דם חולין ודם התמצית מנין ת"ל כל דם יסתם סיפרא מני ר' יהודה היא: מתני' ייז ר"ע מחייב על ספק מעילה אשם תלוי וחכמים פומרים ומודה ר' עקיבא שאינו מביא את מעילתו עד שיתודע לו 👓 שיביא עמו אשם ודאי א"ר מרפון מה לזה מביא שתי אשמות אלא מביא מעילה וחומשה ויביא אשם בשני סלעים ויאמר אם ודאי מעלתי זו מעילתי ₪ וזו אשמי ואם ספק מעלתי המעות גדבה ₪ ואשם תלוי שממין שהוא מביא על הודע מביא על לא הודע אמר (י) רבי עקיבא נראין דבריו במעילה מעומה הרי שיבוא לידו ספק מעילה במאה מנה לא יפה לו שיביא אשם בשתי סלעים ולא יביא ספק מעילה במאה מנה מודה ר"ע לר' מרפון במעילה מעומה:

מוצצו ובולעו ואינו חושש שאין בו איסור דלא כינסו: אלא. האי דגים דברייתא בשכינסו קא מיירי ולא קשיא כי קתני מתניתא מותו אפילו לכתולה אית ביה בדם קשקים דרכר דשל דנים הוא ולא אחר לאיחלופי: דיין הוא, שיהא עבור בלאו: נמה המה מסאה אפילו בחייה שהקלתה במגעה החמרהה בחלבה כראמרינן בפירקון קמא דבכורות גמל גמל בי פעמים חד לאיטרור עצמו וחד לאיטרו חלבו: מחלכי שחיים שהחמרה במנען, כשהן מסאין זבין, וטמאי מרים איר יין שחתמיה הלבלן חי"א אך או הלא אתפלר את הגמל וכדי זה טמא הוא וחלבו אבל מהלכי שהים (שהיתה) וחלבון טהורה: אוציא את החלב. של מהלכי שחים שטהור הואיל ואין שזה בכל שאין טמא הוא וחלבו אבל מהלכי שתים (שהיתה) [חלבן טהורה: אוציא את החלב. של מהלכי שתים שטהור הואיל ואין שזה בכל שאין לזכרים חלב לו א מאר בל ובל מוצרים ובקובות שיהא להם זם ויתא אטרו תיל טמא הוא לכם הוא טמא הגמל וחלבו ורמו ואין חלב ורט מוא להים להים להים להים להוא לכם הוא טמא הגמל וחלבו ורמו ואין חלב ורם מהלכי שתים טמא אלא טוה: אמר זב שבריין יונק ולא פייבש לגביין נימות אפי לגדול טותר למוצצו עם הדב בעוד בדר שלא פייבש. לא קבעו. לאחר בשולו אין עובר עליו הואל ואין נימו בלא מורה בשולו אין שובר עליו הואלו אין בכך עליו מור בין לא פייבש להים למוצי לא בלא חנשה בחם דיליה. שמובלע בעבו הלב עצמו ופידש ממנו: כי קאמר ורב הוייב ללה בשהים לא שמה בין עליו אלא בלא תעשה בדם דיליה. שמובלע בעבו הלב עצמו ופידש ממנו: כי קאמר ורב הוייב ללח בל שמעו מום שלו: דם ידליה דקאמרה הייעו דם אברים ואמאי הגם יה וותן לאם כל לזמן שמקלה. ההוא הוייד בה הנפש הוץ מטפה המשחרה בלך דים בשחרים והיה בלה היה בה המשחר בלך בין בשחור שותת והג' ואחר בלך המובלע בין בין בשור שומת היי יותן סבר לא היי דם הגפש אלא ההוא דמקלה. הייש לקש טבר הוא הייד בם ומקלה אלא שותת והשני אוא מיד אשן הואתר, הכל דשות קרי זם הממצית שהיא שותר הוא שותר הוא ליו שלות אוציה בלה הוא שותר הוא ליו אומי באום וחוב שלון מטפה המשחרת ואלץ. כל הוא שותר הוא שותר הוא בל באו שות מועם המשחרת ואלץ: דם מופשחרת ואלץ: כו מולל מנית ה שהוא מועון מישות מוקלות) הריש לקיש הדרש לקיש הצמר המשחרת ואלץ: דם מוללים שבה. אותו דם שהוא סגון לחלל למניה המשחרת ואלץ: דם מללים דבר אמרון ששותת (הקלות) הדון מספה המשחרת ואלץ: דם חללים שתה. אותו דם אחרון שטותת הקלות) הם אלו דברי הכל חייב. דלית ביה אלא דם קילוח ביון בלכתחילה יש לו זינו של אחרן ברו שלו דביר הכל ודיב. הלית ביה אלא דם קילוח ביון בוס וראשון אם אכלו דברי הכל חייב. דלית ביה אלא דם קילוח בכיון בלכתחילה יש לו זינו של אחרן דבר הכל חבריה הל חביב הוא את בין קילוח) מו אבון בלול דבריה שלו דברים ביות הלוות ביון בלכתחילה יש לו זינו שלו הביון בראוון אחון אם אכלו דברי הכל חייב. דלית ביה אלא דם קילוח ביון בלכתחילה יש לו זינו שלו אחרן

רשום.
הרוץ הכוס מן הגוף וקיכל מן הקילוח בלבד ולא נפלה בו טיפה שחורה הראשון ששותת על כוס אחרון מי מיחייב אי לא דאמריתן בכוס אחרון כשהיה מתמעט הקילוח היה מקרב הכוס אצל הגוף עד שיקרבו בסמוך ממש תפלה בו מטיפה אחרונה שמשחרת ושותת הרוץ הרום להיה אחייב. איל הא פלונתא ברי: ריש לקיש אמר חייב בי חטאת. בבי הצפות על כוס ראשון אדב כו סעיפה אחרונה השהחרת ישותי הידיב היה עילן חייב: די ייתון באף אנו או ייבי בי מושר אחרון מי העדיב היה עילו חייב: די ייתון בלא הצוע חייב. אלא מטאת אחת על כוס ראשון אדב כוס שני משורה על משורה מיתו איש העדיב הוא ביל הוא מושר בי מטיפה חייב הוא ביל לו שאיו מכפר ודים התמצית שאין הנפש יוצא בו שכבר יצאתה. מניין שחייב חיל קודש ואין ידוע איזה אכל על ספק מעילה אשם תלוי לוקסק וחיים אלא על דבר שחייב על ודונו כרת לאפויף מעולה דאין חייבין על זדונה אלא או מיתה או לאו נוחכמים מוטרין, אלא לכשיודע לו מביא אשם הלוי אל צבר שחייב על ודונו כרת לאפויף מעולה ביאן חייבין על זדונה אלא או מיתה או לאו נוחכמים מוטרין, אלא לכשיודע לו מביא של עד בר שחייב על ודונו כרת לאפויף מעולה דאין חייבין על זדונה אלא או מיתה או לאו נוחכמים מוטרין אלא לכשיודע לו מביא סלעים ומתני ויאמר אם בודאי כרי. ותו לא צריך מידי. אבל (בהמה) [בזה] מודה לי עקבה לחכמים שאינו מביא את מעילת וך וחומש לא או אם מילה עשם והאי דכתים בלבד אל הכמויים ונוי מצילת עליו לבום שמעלת ויים אם לאוים מולה עולה וחומש היו אף או שבי אשמת הלוי ביצ עמה ואוים היו בלא עלן וחומש לא מצי מייה או שלו או ביצי למים מולה עליו להביא עם והאי רבים מולה עליו לביצ עמה ואוי ביצו אם או הדא ושלו און באור אווות ביא שם הוא דרש אם אחד הוא יא לי דע שקבא הואיל והות מולה אוווים והאי מרבום! עליו לברא שלא אחד הוא יא לי דע שקבא הואיל והוא מיקל ביש או בבי פונים ואון במולה מולה מולה מולה אחד ביו שלע קרש או בבי פונום ואם אחד הוא היל ביא אם בור הוא והביא בורשות ואם אחד הוא מילל היות אל ביו ביות מולה מות אות אוויה לא אוד לא לעולם ומצא נפור באטו באום לא יים לא יודע לל לעולם ומצא בשום באום בעולה בשולה מעולה ביות ומיה ביו אום הוד בריום ושבור אווו לא מנו שלו ביות וויים מונוה לא אודע לל שלת ביות ביות מולה וחומים וה בלביו אווו לא אודע לל שלום באום באום מולה בלא לריי אודע לל שלם בראם באום הוא מווו אוווו ביות מולה ביות זרחיק הכוס מן הגוף וקיבל מן הקילוח בלבד ולא נפלה בו טיפה שחורה הראשון ששותת על כוס אחרון מי מיחייב אי לא דאמרען

א) נראה דצייל כל זמן שהוא בתוך הדד ראוי לתינוק כל זמן שיונק ולא פירש מלינק עד ד' וה' שנים ואם פירש מן הדד אף לגדול מותר. 🛽 בו כאה דצייל קודם שנודע לו אינו מביא כרבק וכי'.

סטרות הנייו טוסיע יייד סי' עב סע"א: ב [רב אלפס חולין פ"ח דף רצט. וע"ש שנוי גרסא] בו ג מייי פ"ו מהלכות מאכלות דעתה נתחללה ורש"י לא פירש כן פרק השוחט ים (חולין לו.) ופירש עובר עליו אלא בלב עוף דאין בדמו כזית: דם דילים. הנבלע פרט לדם קילוח כלותר דם שנעשה בו חלל מכשיר פרט לדם קילוח אסורות הל׳ ג: בז ד מיי׳ פ״י מהלכות טומאת

אוכליו סל' ג: בח ה מיי׳ פ"ו מהלכות שגגות הלכה ג: במ ו מיי' פ"א מהל' פסה"מ

הלכה כו: ל ז מיי' פ"א מהלכות מעילה הל' ה ופ"ט מהל' שגגות הלכה יא:

לעזי רש"י הומי״ר. למצוץ, לבלוע על ידי שאיפה.

שימה מקובצת

1 רב ששת בדלא: כן יכול יהא חלב מהלכי שתים האוכלו עובר: 2 שהחמרת במגעו אינו אות ה' נמחק: חן שתחמיר בחלבו ת"ל וזה. ס"א אך את זה לא תאכלו זה כר. על תיבות וזה לכם הטמא זה כר. על תיבות וזה לכם הטמא גרשם על כל תיבה קו מלמעלה להורות כי לפ״ד הוא טעות והציקר כהנוסחא של ס״א: קו חלב ודם מהלכי: ון ולא אוציא איסורא לדם מהלכי אחור איסורא לדם מהלכי שתים דמדינא לא אתיא דאיכא למיפרד מה לדם בהמה שכן יש בו כרת תאמר בדם מהלכי שתים דאין בו כרת אלא לאו ובת"כ גרסינן אוציא הבשר ולא אוציא החלב. תוס': 1) וזה. ס"א טמא הוא זה לבד ורשב״ל אומר מטיפה משחרת ואילך דוהו משתית ראשונה ואילך שהוא שחור אבל שתית דהאדמה דלפני קילוח י ושלאחר נמי הוי דם הנפש חייבין עליהם כרת ופליג אר״י אראשון ואחרון דשותת וכן מוכח סוגיא דשמעתין דפריך ארשב״ל מאי לאו ראשון ואחרון דשותת אלמא בהכי פליגי. תוס׳